

Neobyčejný rituál

Netřeba panikařit, milí smrtelníci. Existuji již velmi, velmi dlouho.

Od doby co lidé existují, o mně kolují různé pomluvy. Některé jsou pravdivé, ale je to jen malé zrnko pravdy v moři nesmyslů. Vy smrtelníci se mě bojíte. Vaše nesmrtelné dušičky mě dennodenně prosí na kolenou, abych ukončil jejich věčné utrpení. Jenže takhle to nefunguje. Věčné se jmenuje z jednoho prostého důvodu. Věčnost je zajímavý termín. Pro mě, je věčnost normální, ale pro vás ne. Všichni jste tak moc ovlivněni časem. Je to přinejmenším pozoruhodná podívaná. Nikdo nevíte, kdy přijde vaše poslední hodina a kdy se potkáme. Možná se někdy potkám právě s vámi. Skutečně záleží jen na vás a vašich rozhodnutích.

Existují ovšem lidé, kteří se se mnou chtějí potkat ještě dříve, než přijde jejich hodina. Ptají se mne na všemožné otázky. Snaží se vyšťourat pravdu, kterou jim můj stvořitel tak tvrdohlavě odpírá. K tomu jsem ovšem stvořen nebyl. Moje práce spočívá v něčem jiném. Tato práce mne ovšem nenaplnuje. Pokaždé, když mne někdo povolá na povrch, je život hned mnohem zajímavější.

Zdravím. Jmenuji se Lucifer a právě sledujete Disney Channel, nebo jak se to u vás říká. Nemám zrovna čas, protože mě právě někdo vyvolává.

Jakoby se mu nová síla vlila do nesmrtelných žil. Miloval ten opojný pocit. Moc, úcta, respekt a strach. Povětšinou, když se ho některá smrtelnická skupina pokusila vyvolat, dodalo mu to akorát moc, kterou tak nutně potřeboval, pokud by se rozhodl vyzvat boha na druhé kolo. Tentokrát žádni andělé, hezky jeden na jednoho, tak to měl rád. Ach ano, moc, opojná moc. Vychutnával si ji každým coulem svého těla, když se začal pomalu zhmotňovat na místě, kam ho nějaký smrtelník přivolával. Byl zvyklý na temné kobky, chrámy, sklepy a kůlny, tohle ovšem nevypadalo ani jako jedno z vyjmenovaných lokalit. Jeho smysly se vyostřily a zaměřily se na okolí a osobu, která stála před ním. Před mocným pánem pekel!

Vůně čerstvě upečených skořicových sušenek ho polechtala v nose. V místnosti bylo příjemné teplo. Nábytek byl pečlivě uspořádán. Obývací pokoj? Nedal na sobě znát zmatení, když upřel svoje nelidsky vypadající oči na vyvolávače. Před Satanem samotným stála drobná, velmi přátelsky vypadající babička v teplých papučích, prostém oblečení, s šedými vlasy staženými do drdolu.

„Co si žádáš od pána pekel?“ zeptal se jí a jeho hluboký hlas zarezonoval s tabulkami skla, kterými byl vyložený malý stoleček před pohodlně vypadající pohovkou. Babička se na něj zářivě usmála. Většina smrtelníku před ním strachy padala na kolena, žádala ho o slitování, rady, splněná přání, nebo věštby. Tahle malá bytost před ním necouvla ani o krok, když s naprostou lidskou upřímností pronesla:

„Nežádám si mnoho, Světlohoši. Vlastně nejde ani o žádost, jako spíše o nabídku,“ na malý moment se odmlčela, jakoby snad čekala, že se bude hněvat, „neměla jsem v úmyslu tě povolat. Tak nějak se to přihodilo omylem, když jsem studovala starou knihu alchymie, kterou jsem si pořídila z místního antikvariátu. Nicméně jsem ráda, že se tak stalo. Celkem bych ocenila společnost.“ Znovu zavládlo ticho, jakoby snad zvažovala, co má dále říct. Čím se může stařena jako ona obhájit před samotným

pánem pekel za svůj přečin? Jeho zorničky se zúžily jako zorničky koček, když si ji přísně změřil pohledem.

„Nedáte si sušenku? Právě jsem je vytáhla z trouby,“ usmála se na něj nonšalantně a zamířila do kuchyně, kde nabízený artikl nepochybně skladovala. V jejím hlase nebyl slyšet žádný postranní motiv, či strach. Mluvila pravdu a ještě navíc byla velmi milá. Lucifer se trochu zaskočeně vydal do kuchyně. Jeho nelidský zjev jí očividně nijak neznepokojoval, což ho vedlo k myšlence, zda-li se již někdy předtím nesetkali. Babička právě skládala poslední sušenku na porcelánový talíř s okrasným květinovaným zdobením. Voněly skutečně božsky...

„Prosím, nabídněte si,“ vyzvala ho. Ruce měla stále ještě ve velkých rukavicích, s jejichž pomocí vytáhla žhavý plech z trouby. Talíř se v jejích dlaních jevil menší, než skutečně byl. Komické. Lucifer naklonil hlavu pomalu na stranu v němé otázce a znovu si ji změřil pohledem.

„Snažíte se mne otrávit? Doufám, že si uvědomujete, že na mne žádné smrtelnické jedy nezabírají,“ namítnul a pozvedl jednu ze sušenek k ústům.

„Ale panáčku, co si to o mně myslíte? Já bych neublížila ani mouše. Tyhle sušenky měl hrozně rád můj syn. Byly jeho nejoblíbenější,“ prozradila, avšak něco v jejích očích pohaslo, když o něm mluvila, „jen jezte, vypadáte pohuble. Starají se o vás v pekle dobře? Klidně vám jich pár zabalím na cestu!“ Král pekel jen užasle sledoval, jak žvatlá páte přes deváté. Okusil její sušenku. Křupavý zevnějšek a měkoučký nadýchaný vnitřek. Sladkost karamelu, nepochybně způsobeného karamelizací třtinového cukru, a příjemné teplo ze špetky skořice. Jestli někdy ochutnal něco pečeného s láskou, tak to bylo určitě toto. Na tváři mu i přes jeho překvapení zahrál úsměv. Nelidský úsměv, který v pekle donutil kdekterého smrtelníka k zoufalému křiku.

„Vy se usmíváte!“ poznamenala babička nadšeně. Její kaštanové oči zaplály zvláštním vnitřním světlem, které u smrtelníků často neviděl. Vypadala tak klidně a laskavě, jakoby snad nebyl netvorem, nýbrž jedním z jejích dobrých přátel. „Máte krásný úsměv, ale vsadím se, že se moc často neusmíváte. Musí to pro vás být náročné. Určitě vás vaše práce musí vyčerpávat.“

„Ani si nedovedete představit jak,“ přiznal popravdě a zakousnul se do další sušenky. Vůbec mu nevadilo, že je pořád pekelně horká. V jeho velkých, pařáty zakončených rukách se jevila tak malinká.

„To mě upřímně mrzí i za vás, Světlonoši. Dostáváte alespoň dovolenou?“ vyptávala se dál, ne proto, že by ji nějak jeho práce zajímala, ale proto že o něho měla starost. Lidská laskavost ho nepřestávala udivovat. Jenže občas v tom nebyla jen upřímná starost o cizí zdraví. Jeho oči se obezřetně zaleskly.

„Ne, dovolenou nedostávám,“ odpověděl s klidem. Bylo to již podruhé, co ho oslovila jeho původním jménem. O co jí šlo? Mělo tohle dotazování nějaký hlubší smysl?

„To je ale hrůza! Nechcete uvařit čaj nebo kávu? Vypadáte unaveně. Víte co, vezměte si ty sušenky do obývacího pokoje a já vám zatím připravím něco dobrého k pití,“ usmála se na něho a do rukou mu vložila talíř se sušenkami. Král pekel na malý

moment zaváhal. Co když to byla léčka? „Na co čekáte, běžte,“ vyzvala ho jasně a on zkrátka nemohl odmítnout její nabídku. Skutečně byl vyčerpaný nekonečnou rutinou pekla a tohle byla příjemná změna. Nepamatoval si, že by ho někdy někdo vyvolal pouze kvůli tomu, aby mu nabídl sušenky a něco dobrého k pití. Pochválila mu úsměv... Většina smrtelníků se jeho vzhledu štítily. Nevypadal jako jeden z nich a jeho úsměv se v ničem nepodobal jejich roztomilým úsměvům, které mohl zahlédnout v módních časopisech. Mlčky položil talíř se sušenkami na stůl a usadil se na pohovku. Byla skutečně tak pohodlná, jak vypadala. Spokojeně se natáhl pro další sušenku. Tohle byly pekelně dobré sušenky. Možná jedny z nejlepších, které kdy ochutnal. Po malé chvíli z kuchyně přišla ona kouzelná babička a před něj na stůl položila hrnek něčeho lahodně vonícího. Věnoval jí tázavý pohled. Postarší dáma se jen usmála:

„Je to kakao. Přišlo mi, že se dokonale hodí k těm sušenkám. Trochu si oslaďte život a pijte opatrně, je ještě horké.“

„Děkuji,“ kývl na ní. Vážně jí právě poděkoval? Kdy naposledy někomu za něco děkoval? Sám se za sebe zastyděl. Kakao vonělo skutečně hezky. Vzal tedy hrnek a opatrně se napil. Hořkost madagaskarského kakaa ho okamžitě oslovila. V protíváze hořkosti konkurovala sladkost lžičky cukru a celá tato kompozice byla zastřešena příjemných pohlazením mléka.

Babička nečekala na jeho reakci a obratně se přitočila ke starému gramofonu a pustila jednu ze svých oblíbených desek. Místnost okamžitě oživila příjemná jazzová melodie. Medový hlas zpěváka v kontrastu s hravým saxofonem vytvářel pozitivní pocit uvnitř hrudi. Stařenka se usmála na Lucifera. Musel to být skutečně neobyčejný pohled. Pán pekla sedící na pohovce u ní v obývacím pokoji, s hrnkem kakaa v jedné ruce a skořicovou sušenkou v druhé.

„Pojďte si zatancovat,“ vyzvala ho a následně předvedla jakýsi taneční krok, který nebyl ani zdaleka profesionální. Znovu si ji změřil pohledem. Co má asi za lubem? Něco na ní bylo ovšem tak obyčejného, normálního, upřímného, lidského... Položil hrnek s kakaem, dojedl sušenku, vstal a došel k ní. I přes to, že byl nesmrtelnou bytostí, neznamenalo to, že si nemohl užít nějaké ty radosti smrtelníků.

„Smím prosit?“ zeptal se se špetkou humoru v hlase a maličko sklonil hlavu. Babička mu vysekla pukrle a odpověděla: „Samozřejmě.“ A tak jejich tanec započal. Neuměla moc dobře tancovat, avšak její nadšení a zapálení to vše mnohonásobně vylepšovalo. Deska zachrastila a začala hrát další písnička. Byla pomalejší. Jeho ruce se automaticky svezly k jejímu pasu. Byla tak drobná.

„Takhle jsem naposled tancovala, když byl ještě můj manžel naživu,“ broukla stařenka a posmutněle se usmála. Lidé rádi vzpomínali. Vzpomínali často, dokonce několikrát za den.

„Co se s ním stalo?“ zeptal se Lucifer, zatímco dál nenuceně tancovali.

„Umřel na rakovinu žaludku před patnácti lety,“ vysvětlila a zadívala se do jeho nadpozemských očí. Jasně v nich vyčetl, že to byla pravda. Pravda dlouho pohřbená v jejím nitru. Pravda zpracovaná s psychologem, pravda přijatá. Pravda, která už neublíží.

„To mě mrzí. Upřímnou soustrast.“ Chvilí mlčel. Nevěděl, co má dál říct, aniž by jí ublížil, aniž by onu ránu znovu otevřel. „A co váš syn? Nenavštěvuje vás snad?“ opáčil klidně. Oči se jí zaleskly slzami. Tiše se začal proklínat.

„Syn se zapletl s nějakou nehezkou organizací a už víc jak rok jsem ho neviděla. Vždycky když mi jednou za čas zavolal, jsem se ho ptala, jestli je všechno v pořádku a jak se má, ale jediné, co jsem se vždycky dozvěděla bylo, že se má fajn, a že je všechno v pořádku. Vždycky jsem si myslela, že mi akorát nechce dělat starosti. Milý hoch. Miluji ho, jak jen matka může svého syna milovat,“ odpověděla a vzhledla k němu. Třesoucím se hlasem se Lucifera zeptala: „Znáte mého syna?“ Byla to otázka dobře mířená. Kdyby odpověděl kladně, znamenalo by to, že je její syn po smrti, a že se dostal do pekla za své přečiny. Rozeznával jemné nuance ve tváři této dámy, i způsob jejího vyjadřování. Nebylo pochybení. Jejího syna znal. Byl jeden z těch, kteří ho naléhavě prosili o ukončení jejich trápení. Věděl, že kdyby jí řekl pravdu, zlomilo by jí to srdce. Jejich pohledy se střetly. Palcem jí setřel slzu z tváře.

„Ne, vašeho syna neznám. Vsadím se, že je na lepším místě.“ Babička se na něj děkovně usmála. Ještě chvíli spolu takto tančili. Deska zachrastila, když dozněla poslední melodie. Postarší dáma se roztřeseně nadechla a otřela si dlaněmi oči.

„Božítku! Vychladne vám kakao!“ Jen se na ní usmál a zamířil ke stolku. Dopil své kakao a vzhledl k ní. Byla pohodlně usazená v houpacím křesle s pletenou dekou rozloženou na klíně. Očima rychle přelétla jeho démonickou formu.

„Vidím na vás, že moc rituálu vyprchává,“ poznamenala tiše. Byla to pravda. Cítil, že se jeho chvíle zde krátí. Po chvíli otálení se osmělil a zeptal se:

„Můžu si s sebou vzít pár vašich sušenek?“ Stařenka vstala z křesla a došla až ke stolku. Vzala talíř se všemi sušenkami, které ještě nestihl sníst, a vtiskla mu ho do jeho démonických dlaní.

„Vezměte si je všechny, když vám tak chutnají,“ usmála se na něj mile. Laskavost v jejích očích ho ubíjela, jako kladivo archanděla Michaela. Mrzelo ho, že jí neřekl pravdu o jejím synovi, ale asi to takhle bylo lepší. „Předpokládám, že tady se naše cesty rozcházejí,“ vytrhla ho ze zamyšlení stařenka.

„Už to tak bude. Děkuji za všechno. Bylo to velmi zajímavé zpestření dne. Předpokládám, že už se pravděpodobně nikdy znovu nesetkáme. Vaše duše je moc laskavá a čistá na to, aby zavítala ke mně do hlubin pekelných,“ broukl Lucifer a zadíval se na ni s pobavenými jiskřičkami v očích.

„To já děkuji vám, že jste tu se mnou strávil část odpoledne. Nejste tak špatný, jak o vás všichni říkají,“ mrkla na něj pobaveně.

„Pomluvy... Co víc k tomu dodat,“ usmál se na ni. Zazubila se na něj a poplácala ho po noze, protože na jeho rameno jednoduše nedosáhla.

„Opatrujte se,“ pronesla laskavě. Ještě chtěl v jejich rozhovoru pokračovat, ale pokoj okolo něj se začal měnit, když jeho tělo opět sestoupilo do pekla.

Čerstvě pečené sušenky prostrčil pod dveřmi cely. Doufal, že budou chutnat přesně tak, jak si je nejmenovaný vězeň pamatoval. Dnes byl jeho šťastný den... Udělal to jen

z úcty k laskavé babičce a možná taky proto, že si připadal trošku provinile za to, že jí neřekl celou pravdu.